

<i>student</i>	<i>predmet</i>	<i>vježba</i>
Ivan Čačić	GLUMA IV; Uloga	Karolina Nojber

Važnost tablice

Moram priznati da tek sada kada sam je napisao, iako nisam njome posve zadovoljan, shvaćam važnost tablice, koja nam je prvi zadatak ovaj semestar. Shvaćam, jer u više navrata, kada smo izlazili na scenu raditi „Karolinu Nojber“, osjećao sam se izgubljeni i bilo me sram nakon svake scene. Nisam znao što radim u većini slučajeva, znači nisam znao ono što je najvažnije u glumi, zašto sam tog trena na sceni i zašto upravo govorim to što govorim. Iskren sam profesore. Nažalost je tako.

Nije ispravno pokušati se ispričati da nismo imali vremena ili da smo bili zauzeti drugim stvarima. Pomalo sam ispao „iz štos“, što se kaže, što se tiče ovoga teksta. No sad kad smo se opet počeli intenzivnije baviti ponovno ovim komadom, jer to je naravno ipak ono što nam treba biti najvažnije ovoga semestra, ponovno se zaljubljujem u njega i grebat ću i truditi se da napravimo to što bolje možemo.

O svojoj ulozi

Shvatio sam da je Gotšed mnogo suptilniji u svojim nastupima, nego sam ja to radio dosad igrajući ga. Lukavac je to. Najlakše je ono što sam ja radio na prvu loptu, a moram se toga riješiti, igrati ga kao prostog idiota. Znao sam ja da to nije dobro, zato je važno da smo se vratili tablicama i više posvetili glumi i našim ulogama. Razmišljanju o njima. Zato sam i dobio Gotšeda, vjerojatno, da naučim da se ne treba sve na sceni rješavati galamom, vriskom, ljutnjom, iako imam i toga za igrati pogotovo u sceni „PROBA“. Ali Gotšed i kada se dere, nije to deranja radi, nego je to vrlo pronicljivo i pametno urađeno. Radi višeg cilja. Radi postizanja rezultata. A on je svoj rezultat postigao. Jako pametno. Čak me podsjeća i na jednog profesora, koji kada nekome ne ide ima sličnu metodu. Metodu šokiranja, kojom te razbuca i tjera naprijed, izvuče ono što treba iz tebe. To je isto Gotšed napravio i Karolini, znači, on je i dobar pedagog. Gospodin, koji uživa takav ugled i nastoji ga i sačuvati. A zna se kako se to radi. Moraš nekad i povlađivati drugima, znati se ophoditi u društvu,

pogotovo kada svi očekuju što ćeš reći i koji ti je sljedeći potez. Lijepo pričati, znati što u kojem trenu reći. Čovjek uglađenih manira. Dobro poznaje ljudsku psihu i zna kako reagirati i što kome reći, da bi iz njega izvukao ono što hoće. I tako je vjerojatno radio cijeli život, dok nije sreo Karolinu. Karolinu, koja je strastvena koliko i on, čak i više. Nju nije mogao smotati kao ostale.

Prije svega zanimljiv lik, kojeg će biti pravi izazov igrati. Kako naći pravu mjeru između jednog mačo muškarca i čovjeka kojeg žena drži na uzici. Ili sam baš zato i dobio igrati Gotšeda. Jer sam mu jako sličan. Njegovo mišljenje je najvažnije dvoje najboljih glumaca Njemačke toga doba. To je onda najvažnija kazališna ličnost u to vrijeme. Izaziva strahopoštovanje. Jer on odlučuje, kao Cezar, prstom gore ili dolje, tko je živ a tko mrtav. U kazalištu, naravno. I njega treba poštovati jer se i on odvažio na kocku. Kockao se sa svojom reputacijom. Zajedno sa glavnom junakinjom kani stvoriti jedan novi svijet. On prepoznaje u njoj snagu i volju koja može promijeniti glumački svijet. Odvesti ga u bolje sutra, u istinito sutra. Njihova vjera u istinu je ono što ih spaja i što ih na kraju i razdvaja. Razdvaja stoga što Karolina toliko vjeruje u istinu da jednostavno želi da ona bude konstantno prisutna oko nje, i na sceni i izvan nje. A Gotšed govori da je istina u kazalištu poželjna, a u stvarnom životu nije jedna od poželjnijih stvari. Jer istinom, htjeli ne htjeli, u mnogo navrata povrijedimo ljude oko sebe. Što na kraju i dovede do toga da nekad i pomislimo ono što Gotšed kaže. „Nitko ne želi znati istinu“. Uvijek je na neki način umotaš, premažeš nekim ljepšim bojama i tako je serviraš da bude prihvaćena. Umjereni revolucionar je taj Gotšed. Dok ide dobro, prepušta se i vjeruje u to što radi. No čim zagusti, pobjegne. Važan mu je dobar ugled. Najvažniji. I pozicija u društvu.

Funkcija odlomaka i zadataka

Sad još više nego u prvom semestru shvaćam funkciju odlomaka i zadataka. Dosad smo se većinom bavili da kažemo tekst na sceni, ponovno podsjećajući na čašicu razgovora, kao što je često znalo biti u intervjuima. No, ustvari, svakom rečenicom pokušavamo

reći nešto drugo, radnja se stalno mijenja, čas si u podređenom čas u superiornom položaju. Moraš biti spreman mijenjati se u svakom trenu, igrati se, jer nijedan lik nije zanimljiv ako je prelinearan, ako je cijelo vrijeme isti. Takvih uloga vjerojatno i nema niti valjda u kazalištu smije biti. Ali je teško razmisliti i dati pravi glagol u svakom odlomku, pogotovo jer je to možda samo rečenicu udaljeno od radnje koju smo tek obavili. To mi je ujedno zadavalo i najviše glavobolje pri pisanju tablice. Naravno, da to nije sve točno, vjerojatno ćemo zajedno doći i do pravih rješenja i ispraviti pogreške. Da bismo odigrali kako treba. No, ono što malo dovodi knedlu u grlo, je pogled na kalendar. Brzo će proletjeti i ovih 30 dana. Zapet ćemo iz petnih žila i vjerujem da ćemo uspjeti. Ja sam borac i vjerujem u to. Vjera se ne smije izgubiti. Nikad.

Znam da nisam previše napisao, ali toliko od mene, profesore. Zasad.

Ožujak, 2010.